

[Kjeld Olesen.]
 tere, er, at udvalget ikke bliver, som vi oprindeligt havde tænkt os. Efter udtalelser til dagspressen kan man notere, at udvalget heller ikke bliver, som idrætten har tænkt sig. Det, der så er tilbage, er kun én ting: at ønske idrætten held og lykke med arbejdet i dette udvalg. Jeg kan føje til, at vi andre vil følge dette arbejde med den allerstørste interesse.

Palle Simonsen: Jeg har bemærket mig i den sidste udgave af ugebladet NB, at kulturministeren i forbindelse med det emne, vi diskuterer her, skulle have udtalt, at grundlaget for den nye debat måske i højere grad hørte hjemme under ministerens afdeling for konfliktforskning end under afdelingen for de kulturelle anliggender, og jeg må nok sige, at jeg egentlig synes, det er en ganske glimrende vurdering. Det har været meget svært for os i de nye udvalgsforhandlinger, som blev resultatet af debatten for et par uger siden, at forstå, hvad grundlaget egentlig var.

Vi har, som det fremgår af tilføjelsen til betænkningen, i udvalget fra alle partiers side været enige om kommissoriet for dette udvalgs arbejde, og vi har i det nye udvalgsarbejde konstateret, at det er ministerens ret selv at udpege de repræsentanter, der skal deltage i udvalgsarbejdet, men på den givne foranledning har vi, som det jo er optrykt i den nu foreliggende betænkning, fået konstateret, hvem ministeren agter at udpege, og vi mener, det falder helt i tråd med det kommissorium, som alle i udvalget har været enige om. Når vi ser på bl.a. spørgsmålet om idrættens placering i forhold til friluftslivet, når vi ser på spørgsmålet om idrættens placering i det kulturelle mønster, finder vi det helt naturligt, at vi i et sådant udvalg vedrørende idrættens problemer, også har repræsentanter for f. eks. Dansk Ungdoms Fællesråd, for de såkaldte uniformerede korps og for Friluftsrådet.

Jeg gjorde under første behandling gældende, at det, som vi fandt var det væsentlige i denne sag, er spørgsmålet om at få et debatoplæg om idrættens fremtidige forhold. Det er ikke et spørgsmål om at få en kompromisløsning, som vi alligevel skal til at dissekere, men det er et spørgsmål om at få et oplæg, som vi virkelig kan debattere

og tage stilling til her i tinget for at få skabt de bedst mulige forhold for idrætten. Det mener vi stadig væk er det, der tilsigtes, det er det, som kommissoriet dækker, og derfor kan vi tilslutte os, at vi får udvalget nedsat ud fra de retningslinjer, som ministeren har gjort rede for over for udvalget.

Robert Christensen: Jeg blev meget forbavset, da debatten opstod ved den første del af anden behandling af dette forslag til folketingsbeslutning. Jeg kan ikke se, der kan være noget forkert i, at der i et sådant udvalg er repræsentanter for de uniformerede børne- og ungdomskorps, for Friluftsrådet og for Dansk Ungdoms Fællesråd.

I venstre har vi den opfattelse, at idrætten ikke er en selvstændig, men en integreret del af vort kulturliv, og når vi samler ungdommen og efterhånden for øvrigt også ældre mennesker om idrætslige formål, har vi her virkelig en mulighed for at føre dem ind i hele vort kulturliv, i hele debatten om vort kulturliv i Danmark, og det anser vi i venstre for at være meget heldigt. Når hr. Kjeld Olesen fra talerstolen her i dag siger, at det er ikke efter idrættens ønske, må det nok rettes til, at det er ikke efter Dansk Idræts-Forbunds ønske, for jeg har da haft nogen kontakt til de andre idrætsorganisationer, som vel har et lidt mere, må vi sige folkeligt præg, og det er i høj grad tilfredse med udvalgets sammensætning. Derfor anbefaler vi fra venstre.

Gydemark: Det er jo i dag tredje gang, folketinget skal til at drøfte idrættens forhold, og hvis det havde været et udtryk for, at man gik i gang med en særlig grundig behandling af idrætsforholdene, skulle jeg ikke gøre nogen indsigelse derimod, men da det ikke er tilfældet, skal jeg stærkt beklage, at man har fået denne udsættelse af en efter vor opfattelse helt nødvendig undersøgelse af forholdene for dansk idræt. Det var vel sådan, at vi alle sammen havde et, måske har det vist sig forfængeligt, håb og ønske om, at denne upolitiske sag kunne gå igennem folketinget i fuld enighed; det blev der også givet udtryk for ved tingets behandling af denne sag fra hr. Kjeld Olesens side den 9. december, og det er jo en opfattelse, som ikke på nogen måde blev